

N:o 17.

Af herr **G. Jansson i Krakerud**, om åtagande af en särskild tilläggsbevillning af fast egendom samt af inkomst utöfver den af Kongl. Maj:t föreslagna förhöjda bevillning af jordbruksfastighet.

Då det torde kunna anses såsom säkert, att, derest de af Kongl. Maj:t till urtima Riksdagen framlagda förslag till ny härordning, till fortsatt afskrifning af grundskatterna samt lindringar i rustnings- och roteringsbesvären skulle komma att af Riksdagen godkännas tillika med de förslag om ökad dagaflöning för beväringen m. fl., hvilka inom Riksdagen redan blifvit framställda eller komma att framställas, i ganska väsentlig grad torde öka de kostnader och uppoffringar, som under den närmaste framtiden blifva erforderliga för dessa frågors lämpliga lösning; då det synes mig vara af den allra största vikt, att de uttalanden angående anlåtande af direkta skatter till dessa kostnaders betäckande, hvilka såväl af hans excellens herr statsministern som af herr finansministern blifvit gjorda till statsrådsprotokollet, måtte snarast möjligt varda tillämpade; och då från skilda håll förklaringar afgifvits om ökad benägenhet äfven hos de lyckligare lottade samhällsklasserna att åtaga sig de ökade skattebördor, som af försvarsfrågans lösning blifva en följd, tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att Riksdagen, utom den förhöjda bevillning af jordbruksfastighet, som af Kongl. Maj:t blifvit föreslagen i proposition n:o 4, samtidigt jemväl ville åtaga sig en tilläggsbevillning af fast egendom samt af in-

komst till den storlek och det belopp, som Särskilda utskottet efter föregången utredning kan finna lämpligt att föreslå, dock så, att de lägst beskattade grupperna af skattskyldige, så vidt möjligt är, måtte från denna tilläggsbevilning varda frikallade.

Stockholm den 27 oktober 1892.

G. Jansson.

N:o 18.

Af herr **Lasse Jönsson**, *om ändring i gällande bestämmelser rörande pensionsåldern för kompaniofficerare och deras vederlikar.*

Det torde vara temligen allmänt bekant, att det beslut, hvilket 1877 års Riksdag fattade om det tvungna, tidiga afskedstagandet för kompaniofficerare och vederlikar, inom landet väckt mycken ovilja så väl från dem, som inse de derigenom uppkommande stora statsutgifterna, som hos kaptener och ryttmästare, hvilka i sin fulla mannakraft blifva afskedade vid 53 års ålder, ehuru de sjelfva icke bättre begära än att ännu några år få stå kvar i tjensten. Man kan ju icke heller undra på, om personer vid full vigör med en viss obenägenhet se de lagbud, som nödga dem att mot sin vilja upphöra att beträffande deras krigstjenst göra sin skyldighet.

Utom det motstånd, som kraftigt uttalades inom Riksdagen 1877 mot det då fattade beslutet, har 1887 års senare Riksdag i skrifvelse till Kongl. Maj:t, vid anmälan af sitt beslut angående anvisande af kreditivet till upprätthållande af arméns pensionskassa, angående regleringen af utgifterna under riksstatens nionde hufvudtitel uttalat den